

[Rytter.]

vil ikke have Kravet lovfæstet, for saa er der ingen Handlefrihed rundt omkring, og det vil tidt kunne ødelægge en Ordning. Men det er noget helt andet end det, Ministeren gengav, nemlig at jeg er imod Kautation. Nej, jeg er ikke imod Kautation, tværtimod, det er i mange Tilfælde en god Ordning, men jeg er imod, at det fastslaaes i Loven, at der skal Kautation til for en vis Del af Beløbet.

Den højtærede Minister er jo nu en Gang blevet Landbrugsminister, og han har derfor den Fejl, om jeg saa maa sige, som alle vi — jeg tager mig selv med, saa kan den højtærede Landbrugsminister ikke blive fornærmet —, der er Embedsmænd, har, nemlig en Tro paa, at vi kan ordne alle Forhold fra den røde Bygning. Nej, saaledes er det ikke. Der er blevet nedsat Amtsudvalg rundt omkring i Landet, og skal vi have Fornøjelse af denne Lovgivning, maa vi vise Amtsudvalgene den Tillid at overlade Ordningen til dem, idet vi samtidig slaar fast, at man selvfølgelig ikke maa udsætte Staten for alt for stor Risiko. Man maa ikke binde Amtsudvalgene paa Hænder og Fødder og lægge Afgørelsen af Folks Skæbne i Hænderne paa et Udvalg i den røde Bygning, for det gaar ikke.

Den højtærede Landbrugsminister understregede, at den Hjælp, der her er Tale om, er af saa ekstraordinær Karakter, at man aldrig før har hørt om noget saadant. Ja, enhver Tid kræver jo Hjælp til forskellige Formaal, men det er dog for kraftigt et Udtryk, naar den højtærede Minister siger, at vi aldrig paa den Maade har ydet Hjælp til det bærende Erhverv. Jeg vil i den Anledning bede den højtærede Landbrugsminister om at gennemlæse — jeg tvivler for Resten ikke om, at han allerede har gjort det — de Beretninger, vi har om Krisen fra omkring 1820. Saa vil han se, at da greb Staten ind paa en Maade, som hidtil havde været aldeles uhørt, da traadte den hjælpende til overfor Landbruget paa en Maade, som man den Gang ansaa for ganske ekstraordinær, nemlig ved Køb af det Korn, man avlede, til en efter Datidens Forhold formidabel høj Pris. Det var den Maade, man hjalp paa den Gang, da der var Krise over det hele. Da holdt Staten sig ikke tilbage, skønt den løb en stor Risiko, idet den vidste, at det Korn, den købte til høje Priser, kunde den aldrig komme af med til tilnærmelsesvis samme Pris; men den traadte til, fordi det var nødvendigt. Nu derimod ser vi en Landbrugsminister, som siger: Naar det

gaar ud over private Institutioner, har vi Medlidenhed med Debitorerne, men saa snart det er Staten, det kommer til at gaa ud over, holder vi os tilbage. Det er jo den rene socialdemokratiske Lære, der her skal effektueres! Jeg troede, vi havde en Landbrugsminister, som var inde i Forholdene, og som sagde: Nu gennemfører vi en Lov, der ikke skal have noget med Særpolitik at gøre, en Lov, der skal omfatte alle Befolkningsslag, og vi vil ikke føre socialdemokratisk Politik. Men det gør man netop her, idet man siger: Naar der er Tale om private Personer og private Institutioner, lader vi det gaa ud over dem til Fordel for Debitorerne, men naar det er Staten, der skal hjælpe, gælder det om at holde igen, saa at der ikke bliver nogen effektiv Hjælp.

Den højtærede Landbrugsminister syntes, at det Forslag, vi har stillet om Hjælp til dem, der ikke kan faa Akkord, var rent meningsløst, fordi Lovforslagets Titel ikke omfatter dette Spørgsmaal. Jeg kan egentlig ikke forstaa, at den højtærede Landbrugsminister vil komme med den Slags Argumenter i en alvorlig Diskussion her, hvor vi skulde se at opnaa Resultater. Den højtærede Minister ved jo, at vort Forslag er hentet fra et Lovforslag, der havde en anden Titel, og stillet som Ændringsforslag til dette Lovforslag, idet man tilføjede, at hvis der kunde opnaas Enighed med Ministeren, skulde Lovforslagets Titel selvfølgelig ogsaa ændres. Ikke desto mindre staar den højtærede Landbrugsminister op, slaar sig for Brystet og erklærer, at der her er sket noget uhørt. Skal vi ikke lade den Slags Formaliteter fare!

Jeg skal til sidst gentage, hvorfor vi kunde stemme for Loven af 1928 og for den af April 1931, men ikke for det foreliggende Lovforslag. Det er, fordi vi ikke for anden Gang vil være med til at bluffe og sige til Befolkningen: Nu faar I noget, som I kan stole paa er en Hjælp! — og saa er det alligevel ingen som helst Hjælp, særlig ikke for Skatter og Afgifters Vedkommende. Folk ude omkring har faaet det Indtryk af Kriselovene, at nu fik de Hjælp til Betaling af Skatter og Afgifter. Men hvad har de faaet? Har de faaet Hjælp? Nej, absolut ikke, thi Restancer kan ikke betales ved Hjælp deraf. Tværtimod, Loven tvinger vore Kreditforeninger og andre Institutioner til at være mere haardhændede af Hensyn til deres Prioriteter. Det er det første Udslag af denne Lov.

Den højtærede Landbrugsminister og jeg er jo begge meget elskværdige og gen-